

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα το μικρό μου δρακάκι εξαφανίστηκε. Τι θα κάνω χωρίς αυτόν; Έβαλα αφίσες, σε όλη την γειτονιά, που τον περιγράφουν. Τον λένε Κούκι, έχει χρώμα καφέ με πορτοκαλί βούλες, του αρέσει να τρώει, να χορεύει, να αγοράζει φαγητό και να ζωγραφίζει. Τον φοβίζει ο κτηνίατρος και οι μπανάνες. Αν του δώσετε μπανάνες θα αρχίσει να τρέχει, βγάζοντας φλόγες και καπνό.

Δε θα ξεχάσω την πρώτη φορά που τον είδα ήταν σε ένα πολύχρωμο κουτί, δώρο Χριστουγέννων. Του αρέσει να τρώει πολλά πράγματα, όμως πιο πολύ αγαπάει τις καραμέλες με γεύση μέντα. Δε θυμάμαι αν σου το έγραψα. Δε του αρέσουν: οι μπάμιες, οι μπανάνες, τα ποπκορν, οι μπανάνες. Α ναι! Δε του αρέσουν οι μπανάνες. Νομίζω το κατάλαβες...

Επίσης, μπορεί να κάνει μια μπουκιά μία ολόκληρη τηλεόραση. (Αυτό το έγραψα ώστε όποιος τον βρει να φοβηθεί και να μη θέλει να τον κρατήσει). Στην αφίσα έβαλα και μία φωτογραφία του αν και δεν φαίνεται ολόκληρος. Έγραψα επίσης, πως η αγαπημένη του γεύση παγωτού είναι λεμόνι και μαύρη σοκολάτα.

Πως του αρέσει να τον γαργαλάμε, πως μισεί το γκρι χρώμα που του θυμίζει πέτρες. Πως κάθε 2 Μαΐου (μη με ρωτήσεις γιατί) δεν πετάει, μόνο περπατάει στο πλάι, σαν κάβουρας. Συνήθως κοιμάται τα μεσημέρια. Τα γενέθλια του είναι 7 (ή μήπως 8;) Σεπτεμβρίου. Και πως κάθε 13 του μηνός πρέπει να πηγαίνει στο κτηνίατρο. Μήπως έγραψα πολλά;

Τέλος, έγραψα πως αν βρεθεί, να με πάρουν τηλέφωνο και πως θα δοθεί αμοιβή. Τι λες ημερολόγιο; Θα μου τον φέρουν πίσω; Ελπίζω...

Υστερόγραφο: Πρέπει να πεινάει πολύ ο δράκος μου, δεν έφαγε ούτε πρωινό! Που να βρίσκεται τώρα; Πόσο μου λείπει;

Αγγελική,

11 ετών, Ε Δημοτικού